

Besidka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 15

Wilber, Neb., dne 4. září 1902.

Ročník I.

Báseň
Adolfa
Heyduka

Do Prahy jel mladý kníže,
před vánocí bylo,
toho roku mladé panstvo
sídla neměnilo ;
jindy v Praze potrvalo,
nyní, dítku k vůli,
zůstalo zde také druhou
chládnou roku půli.

Kníže dle ho nezameškal,
přišel v týden vratký,
přines darem různé věci
pro hračku, i šátky
paní kněžna rozdávala
dárek jeho sterý,
určeno co bylo komu,
v pokoji své dcery :
měla zvláště upravenou
sňi, princezna malá
s okny na park, a v té s Bělou
trávila i spala.

Pro Helenku bylo věcí
zrovna celé vaky :
shvostné šátky, rozmanité,
plášť—a panna taky ;
a jaká to panna byla—
krása věru sama,
když jí stisknul na srdíčku,
zavolala "mama" ;
kolem řítků, v důlkách v tváři,
kryl se život smavý,
zlatý pramen jemných vlásků
vlnil se jí s hlavy ;
oči jako nezabudky
u potoku nívy—
bylať panna jako živá,
bylať samé dívky ;
vždyť i hlavu ohýbala ;
ručičky i tlapky,
zavírala, otvírala
obrvené klapky ;
ležela-li přivřela je,
pozvedla když vstala—
mnohá matka s takou pannou
sama by si hrála.
Šaty byly atlasové,
na nich zlaté kvítky,
ošatil by za ně dobře
dvě sirotné dítky ;
kníže pán snad nakupoval
tyto věci k hraní,
z části svojí malé dceři,
z části svojí paní.

Také Běle přines různé
drobnosti a šaty ;
na řetízku článkovaném
křížek ryze zlatý ;
čapku, bílou beraničku
pro Tomka darem
kožíšek i nohavičky,
vozik s koňů párem ;
množství pestrých maličkostí
k točení i vrhu—

v městě takých neviděti
o výrobním trhu.

Což tu bylo zevšad divu
při takové kráse,
Běla tenkrát Tomka svého
sotva dočkala se ;
a když přišel, zdobila ho,
pyšna řader skrytých,
že vypadal líp než mnohé
úřednické dítě.

"Častěj v šatky oblecte ho,"
řekla Vojtěchovi,

někam do studí.
Hleďte vůbec, ať se vždycky
hezky čistě nosí,
ne jak děti na vesnici
bez střevíčků, bosy ;
jak odroste dětské sukni
hned ho do škol dáme,
na pána ho—na panáčka
nejspíš odchováme.

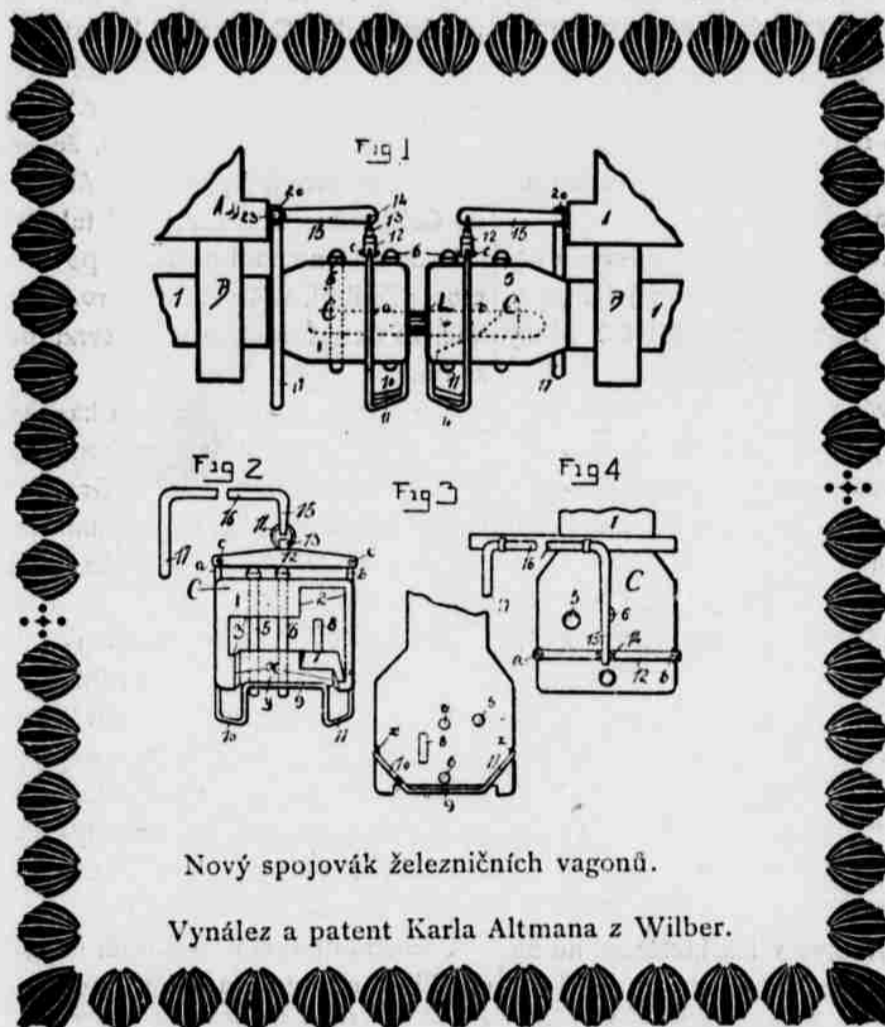
"Jen ho pěkně strojte, Bělo,"
sama kněžna říká—
ať tedv hoch lepším šatům ;

papíry a knihy ;
viděla ho v pěkném šatě,
květy střádat z hory,
mezi tím co chudák Vítek
musel plavit vory ;
viděla ho pánem, sebe
s otcem v jeho sni,
malované, v také asi,
v jaké ona nyní ;
viděla ho na kočáře
jezdít párem koňi,
viděla, jak sešití syni
nízko se mu kloní,
jak mu v ústret přicházelo
všecko s nahým čelem,
nejen kupec, také správce
s panem učitelem ;
její radost stále rostla,
s ní však, třeba z ticha
v srdci matky, výše hlavou
vzmáhala se pýcha ;
čím ze zámku více darů
v chatku jejich sletlo,
tím víc řadro ukypěné
nadějami kvetlo,
tím víc různá havěť touhy
s křídlem káně stinným
volala k ní : Tomík tvůj je
bratrem Helenčiným !

XII.

Zastenala, zavzdychala
zima bouří divou,
bylo se jí rozloučiti
s milých krajů nívou ;
zaplakala bystřinami
těžce rozechvěna
slzami je odnesena
bílá její plena.
Řeka pyšně vyrůstala,
jarní vodou spora
světem slunce vzkypily se
údolí i hora ;
potok zase jako jindy
počal řadro douti,
kočičky se objevily
na vrb svém proutí ;
lupínek se obnovoval
na stromech i křoví,
celý kraj bral poněnáhu
na sebe šat nový ;
bílé květy proelituly
v rozsochatém hlohu,
fialky z pod kyprých listů,
m ouchy v okna rohu ;
mrtvé květy otvíraly
zvolna jasné oči,
rudé pučky zjevily se
černém na klohočl ;
poupětem co ukypěno
těsný obál ruší,
slunka ret mu ve h ruď dýchá
libovonnou duši.

(Pokračování.)

Nový spojovák železničních vagonů.

Vynález a patent Karla Altmana z Wilber.

"díťv nežli z nich povyroste
a pokud jsou nové ;
Vítkoví ty starší dejte,
Daruška nechť spraví—
jenom at to neumaže."
zase o svém praví.
"Nenoste ho mezi děti,
také ne v tom šátku,
na lepší ho budem zvykat
hnedky od začátku.
lež toho až povyroste—
doba rychle míjí—
půjde, jak pan doktor pravil,

lepším mravům zvyká."
A jak Běla domlouvala,
tak se dále nesla,
do vln žití opírala
přání lehká vesla ;
když se tužby skutkem jeví,
srdce nové rodí—
snění krajem nejluznějším
hrdo: matku vodí.
Zřela v dumách synka svého
znavena vší tíhy,
usmívavě v školu nosit